

honger, heteronormativiteit & het heelal

Ander werk van Lies Gallez

Het water vangen (verhalen, 2021)

Lies Gallez

honger,
heteronormativiteit
& het heelal

gedichten

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij BV
2023

De auteur ontving voor het schrijven van dit boek een werkbeurs
van Literatuur Vlaanderen.

Copyright © 2023 Lies Gallez
Voor overname kunt u zich wenden tot Em. Querido's Uitgeverij BV,
Weteringschans 259, 1017 XJ Amsterdam.

Omslag Kaftwerk, Janine Hendriks
Foto auteur Iris Kelly Kuntkes

ISBN 978 90 214 7662 9 / NUR 306
www.querido.nl

'I clung to your hands so that something human might exist in the chaos.'

– Hélène Cixous

voor jou. door jou. voor jou.
voor alle verlegen, verdwaalde, verliefde, verwonde zielen.
voor Moeder Aarde, ik buig.

voor D.
ik heb je hart gezien en ik wist het.

INHOUD

I HONGER

voor mensen die geen troost kennen: een handleiding	13
modderhanden	14
steunwieltjes	15
over de grootte van herinneringen	16
waterziek	17
hink-stap-sprong	18
de krater die ademt	19
drijfvangst	20
deze vragen stellen we elkaar niet	22
to die or not to die	23
rood	24
nooit meer moeder zeggen	25
hotel voor normale mensen	26
zwaartepunt	28

II HETERONORMATIVITEIT

horoscoopmanie	31
meerkeuzevraag	32
wallenverzamelaar	33
langeafstandsrelatie vs. de pandemie	34
de correlatie tussen knikkende hoofden en de norm	35
wisselkantoor voor vragen	36
doggystyle	37
wie we zijn als we baby's vasthouden	38
homophobic ashes	39
love story	41
hoe er zo lesbisch mogelijk uit te zien	43

to cure your sexuality from wet pussies 45
essentialia 48

III HET HEELAL

opnieuw de wereld 51
wat nooit verdwijnt 52
this madness is capitalist 53
roofbouw 55
world wide web 56
stel je voor 1.0 57
stel je voor 2.0 58
stel je voor 3.0 59
je voelt je eindelijk een hond 60
geef me een god die zakdoeken uitdeelt 61
als stephen hawking mijn grootvader was 62
op een dag sterft de zin 63
heliocentrisch houden van 65
hommage aan het heelal 66

I

honger

VOOR MENSEN DIE GEEN TROOST KENNEN: EEN HANDLEIDING

stel je het volgende voor, je bent verdrietig om een willekeurige reden. jij mag kiezen: je lievelingskat kwam onder de banden van een snelle auto terecht, je hart staat op het punt te breken, de bladeren vallen te snel van de bomen, al het fruit in supermarkten is eenzaam.

je moet voor het eerst getroost en je lichaam wil dat niet. toon geen verzet, troost vraagt overgave, ontspannen schouders en ontspannen wangen waarover tranen zullen rollen. (maar tranen zijn geen must.)

er is een vacuüm nodig waarin we kopjes koffie, ademhalingen en blikken samenbrengen. dan een kamer, een stoel, een sofa en minstens twee mensen. want troost heeft lichamen nodig. troost is traag.

nu mag je weer kiezen. je kunt de reden voor je verdriet delen. je kunt zwijgen of lachen of alles tegelijkertijd of niets. niets is goed. ook belangrijk, blijven ademen. via troost zul je de overkant van het verdriet halen.

de ander zal tegen je praten, fluisteren, mogelijk een hand op je gespannen schouders leggen. en jij mag naar je voeten staren. jij mag van alles wat gebeurt de grond het meest vertrouwen, zolang je hart op een kier blijft staan.

stel je dan het volgende voor, je wordt getroost om een willekeurige reden. je weet niet wanneer troost precies begon, maar er ligt nu een hand op je schouder. je lichaam wordt steeds zwaarder. je denkt: die hand helpt niet. je denkt: overgave. (en al dat denken is prima, zolang je ook iets voelt, om te beginnen die vlieg die over je heen kruipt.)

troost is ook langzaam naar de ander toe bewegen. troost is de ander. troost is alles wat op het eerste gezicht niet lijkt te helpen toch verschrikkelijk hard nodig hebben.

MODDERHANDEN

we hebben handen die aan modder gewend zijn. zie hoe we gedachten ingraven en ons denken steeds vicieuzer wordt. dat is al wat we gewild hebben. dat het aardoppervlak, als bij spooksteden, over het verleden heen zal groeien.

maar we begrijpen dat onder aardlagen niets verloren gaat. dat er in de diepte wortels zijn die blijven aanraken. we kunnen bodemdieren worden, nooit een dag de zon missen, altijd ergens een aardspoor maar nooit onszelf terugvinden.

we polijsten dagen met nagelranden, groeien nieuwe vachten uit onze navels, slaan het stof van huidplooien. we bestaan weer, hebben eeltplekken, de smaak van metaal, zand tussen de kiezen, een eenzame steen in een broekzak.

hoe klinkt eenzaamheid? volgens salamisound.com klinkt eenzaamheid als het gezang van een walvis.

in onze handen is de modder warm. de modder is rood. de modder is eenzaam. zie dan hoe het afgesneden zijn niet gaat om hoe de aarde laag op laag over het verleden ligt te slapen, maar om hoe vaak handen modder aanraakten.

STEUNWIELTJES

je turft de dagen waarop je in drie tellen je bed uit geraakt met kaasrandjes op je bord aan het ontbijt.

je wenst een hand op je voorhoofd. een aanraking is huid, kippenvet, de deur naar de ander. die openen gaat zo voorzichtig als fietsen met steunwielletjes. hoe je de eerste trappen mag zetten. jezelf mag afduwen van een speelplaats die altijd te groot leek, waardoor je geruststelling zocht in het blauw van de lucht. hoe nog geen vogel erin geslaagd was dat blauw te wissen.

in je hoofd stal iemand het licht. wat achterbleef was net als die te grote speelplaats. maar hier speelt niemand met knikkers of flippo's. hier springt niemand in een touw. hier heb je geen steunwielletjes maar minstens de garantie nodig dat niemand je met woorden zal neerslaan.

trap dan, leer naast fietsen ook te vallen, schaaft je knie, vraag om een pleister en vergeet nooit hoe je moet ademen wanneer je bang bent. vergeet nooit hoe dat moet: een hand op je voorhoofd wensen.

OVER DE GROOTTE VAN HERINNERINGEN

je kindertijd past in een pink, zo weinig ruimte heb je ervoor nodig. een ijskoude vloer vol schaduwen, lege, verdwaalde wijnglazen, een opgezet albinokonijn in een antieke wandkast. een bed waarin je elke avond opnieuw de angsten in je hoofd van kamer naar kamer verplaatste onder een fluorescerende sterrenhemel.

waarvoor je onder andere bang was: om voorgoed in een nachtmerrie te verdwijnen zonder gemist te worden.

je kindertijd past in een pink. je wil het over eenzaamheid hebben. je wil het over krimpen hebben, over de grootte van herinneringen. ooit was je klein en ben je van alles vergeten: een kamer vol poppenkleren, een keukentafel met een legodorp, knikkers, joepie-posters die je met goedkope kneedgum aan de muren plakte.

je speelde vadersje en moedersje, je speelde dierenarts en radiopresentator, je speelde dood konijn. je speelde volwassen zijn en was bang voor vuile vloeren, schoenen, handen. je stond je kinderhoofd af aan de zorgen van je moeder. toen haar zorgen bleven groeien, bood je ook je lichaam aan.

je kindertijd past in een pink. je bent al die tijd blijven krimpen, net zo lang tot je op een dag in een nachtmerrie verdween.

WATERZIEK

je therapeut en jij zijn het erover eens dat je depressief bent. ze zegt je dat de depressie ijskoud water is. je haat ijskoud water. je weet niet of zij dat weet.

je neemt je voor dat wanneer iemand je vraagt wie je bent, je zult antwoorden: ik ben depressief. dat je dan de reactie van de ander afwacht. jezelf een plek geeft tussen de lijnen die op het voorhoofd getrokken worden. dat je tenminste bestaat tussen de aarzelende ademhalingen van een vreemde.

je bent misschien depressief, maar je doet nog normale dingen: takeawaykoffie halen in een ecocup, boodschappen doen, je haren wassen. je vertelt niemand dat je spieren hebt die als takken aanvoelen. dat je het breken constant nabij bent, je hele dagen onverklaarbaar stijf bent en je het liefst als reden zou geven hoe hard je gisteren geneukt werd. (niet dus.)

als de depressie ijskoud water is, dan is het tegenoverstelde daarvan, wat je het 'gelukkige leven' noemt, een bubbelbad. je haat ook bubbelbaden. ooit zat je er als kind in en besepte je dat dat het warmste was wat je tot dan toe in je leven had gevoeld.

je weet niet wanneer je depressief werd en waarom. maar misschien is het idioot je af te vragen waarom water ijskoud werd.

op een dag geneest het water. je zult alle tranen volgen. je kwam nergens anders uit dan bij hoe je al een leven lang geademd hebt, wat er ook gebeurde. je weet niet hoe je niet depressief moet zijn. je weet alleen hoe je moet ademen.

HINK-STAP-SPRONG

je zegt niemand dat je dood wil, alleen dat je een kat wenst te adopteren tegen de leegte op je schoot.

je stiltes hebben nerven die eindigen bij je chronische angst om te struikelen. je wil het niet verliezen van de zwaartekracht. je weet: de zwaartekracht sterft nooit. je hink-stap-springt door de minuten. tussen je tenen zitten blaren.

je hebt een huis vol stopcontacten die je controleert, controleert, controleert. na de vierde ronde gaat die hyperactieve zee in je onderbuik misschien een hazenslaapje doen. je neuriet een liedje, prikt de blaren open met een naald.

je zegt: een lege schoot toont de afwezigheid van liefde. je wacht op windstilte. je wacht op een wapenstilstand. je wacht op een adoptieprocedure.

je zegt niemand dat je dood wil. de holtes tussen stiltes vul je. je kunt leren controleren. je kunt leren niet meer bang te zijn voor agressieve katten.

je wil geen kogel door je hoofd maar door je gedachten jagen. je naait een nieuwe huid over je blaren heen, noemt het wapenstilstand. je zegt niemand dat je niet wil sterven met een lege schoot.